

[Johan Asmussen.]

er udtryk for en usaglig forskelsbehandling. Det mener jeg at man uanset partitilhør fra folketingets side må gå imod, og jeg har derfor i mit spørgsmål til den højtærede finansminister opfordret ministeren til at pålægge ligningsmyndighederne at opføre med at ansætte sådanne særlige grupper af skatteydere til forhøjet skat på grundlag af skønnet besparelse i huslejen.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg må straks sige, at jeg ikke kan pålægge ligningsmyndighederne at ændre deres praksis. Efter loven er det ligningsrådet, der fastsætter de vejledende anvisninger for skatte ligningen, og de nævnte afgørelser er netop i overensstemmelse med en sådan anvisning; og som det fremgår af spørgsmålet, er den omhandlede praksis i et par tilfælde stadfæstet af landsskatteretten, hvis afgørelser jeg heller ikke kan ændre. Her er altså fremgangsmåden den, at afgørelserne må indbringes for de ordinære domstole, og jeg kunne jo for så vidt nøjes med at svare det. Men jeg vil gerne føje til vedrørende de konkrete sager, som er nævnt, at værdien af delvis fribolig lige så vel som værdien af hel fribolig skal medregnes i den skattepligtige indkomst.

I de nævnte to sager drejer det sig om tidligere medarbejdere i en virksomhed, som ved deres pensionering havde fået lejligheder i en ejendom, som tilhørte virksomheden, og det var altså lejligheder til en forholdsvis lav leje. Lejen var fastsat til en vis procentdel af de pågældendes pension, således at der for lejligheder af nøjagtig samme type blev betalt forskellig husleje, alt efter hvor stor pensionen var. Ligningsmyndighederne forhøjede, som det er nævnt, de pågældendes indkomst med en skønnet merværdi af lejlighederne ud over den fastsatte leje, og jeg kan føje til, at man ved dette skøn og ved hele behandlingen af forholdet er gået meget lempeligt frem. Jeg kan derfor for min part ikke se, at der skulle være noget urimeligt specielt i dette forhold. Noget andet er, at man kan sige, at hele forholdet om beskatning af sådanne værdier måske kan ligge lidt usikkert; men som jeg allerede har nævnt det, kan jeg ikke gribe ind i de regler, der fastsættes af lignings-

rådet, eller i de afgørelser, der træffes af landsskatteretten.

Johan Asmussen: Jeg takker for den højtærede finansministers svar, navnlig for den lille bemærkning til slut om, at hele forholdet med hensyn til beskatning på disse områder måske ligger noget — jeg husker ikke, om der blev sagt usikkert eller uklart. I øvrigt ville jeg tro, at den højtærede minister trods alt undervurderer sin egen rent faktiske magt, når han svarer mig, at ministeren ikke kan pålægge ligningsmyndighederne at gå frem efter sådanne retningslinjer, som jeg har været inde på. Det vil næppe være helt uden betydning, hvilken opfattelse den højtærede minister giver udtryk for.

Jeg er ganske klar over, at en afgørelse, der er blevet stadfæstet af landsskatteretten, nåturligvis ikke kan ændres af finansministeren; den kan derimod ændres af domstolene, og det er muligt, at man vil forsøge at indbringe den for domstolene. Men det er jo muligt, at det ikke vil føre til noget væsentligt andet ad den vej.

Det afgørende, mener jeg, er en tilkendegivelse fra højere og højeste sted, der tog sigte på at undgå forskelsbehandlinger af den art, som foreligger her. Det er muligt, at man ved formelle argumentationer kan få det til at henstå noget usikkert eller uklart, hvor forskelsbehandlingen er, eller om der er tale om en forskelsbehandling; men en afgørende ting er det efter min mening, at befolkningen ikke kan få andet ud af det, end at der her foregår en forskelsbehandling. Det er ganske overordentlig vigtigt, synes jeg, ikke mindst på skattelovgivningens område, at både lovene og deres praktisering er sådan, at befolkningen forstår dem, og at den forstår, at der ikke sker nogen forskelsbehandling. Det ser ud til — og jeg kan heller ikke se andet — at der i disse tilfælde foreligger forskelsbehandling, og jeg håber trods alt, at rejsningen af dette spørgsmål kan medføre nogen ændring.

Finansministeren (Poul Hansen): Således som det ærede medlem nu formede sine sidste bemærkninger, bliver jeg nødt til at sige, at jeg ikke er af den opfattelse, at der foreligger forskelsbehandling. Jeg er altså